

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 listopada 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Andrzej Struzik (spr.)
Sędziowie:	SSA Teresa Rak SSO del. Paweł Czepiel
Protokolant:	st.sekr.sądowy Katarzyna Wilczura

po rozpoznaniu w dniu 28 listopada 2014 r. w Krakowie na rozprawie

sprawy z powództwa S. P.

przeciwko Towarzystwu (...) S.A. w W.

o zapłatę

na skutek apelacji strony pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 9 czerwca 2014 r. sygn. akt I C 94/09

1. oddala apelację;

2. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 1 800zł (jeden tysiąc osiemset złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt I ACa 1197/14

UZASADNIENIE

S. P. w pozwie skierowanym przeciwko Towarzystwu (...) S.A. w W. domagała się zasądzenia od pozwanego na jej rzecz zadośćuczynienia w kwocie 80.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu oraz odszkodowania w kwocie 1.530 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu, ustalenia odpowiedzialności strony pozwanej za skutki wypadku mogące ujawnić się w przyszłości oraz zasądzenia kosztów procesu. Roszczenie swe wywodziła ze skutków wypadku drogowego, któremu uległa w dniu 9 lipca 2006 r., a w szczególności doznanych wówczas obrażeń głowy, padaczki pourazowej i depresji, jaka wystąpiła u niej po wypadku. Jako źródło odpowiedzialności

strony pozwanej powódka wskazywała fakt ubezpieczenia przez nią odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu, który spowodował wypadek.

Strona pozwana, nie kwestionując swej odpowiedzialności co do zasady, wносиła o oddalenie powództwa zarzucając, że powódka przyczyniła się do skutków wypadku, gdyż miała niezapięte pasy bezpieczeństwa, a także że już wypłacona powódce kwota 20.000 zł wyczerpuje jej uzasadnione roszczenia.

Wyrokiem z dnia 9 czerwca 2014 r. Sąd Okręgowy w Krakowie zasądził od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 60.150 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 21 stycznia 2009 r., oddalił powództwo w pozostałej części, zasądził od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 1.808,50 zł tytułem zwrotu kosztów procesu oraz nakazał ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa od powódki z zasądzonych na jej rzecz roszczenia kwotę 2.325,65 zł, zaś od strony pozwanej kwotę 4978 zł tytułem części opłaty i części wydatków.

Uzasadniając powyższy wyrok sąd I instancji ustalił, że w wyniku wypadku, za którego skutki ponosi odpowiedzialność strona pozwana, powódka doznała obrażeń twarzy, których skutkiem są szpecące powódkę blizny. W 2007 roku u powódki wystąpił pierwszy atak padaczki, identyfikowanej wówczas jako padaczka pourazowa, jednak w rzeczywistości nie ma podstaw do wiązania tego schorzenia z wypadkiem, któremu powódka uległa 9 lipca 2006 r. Jakkolwiek u powódki po wypadku wystąpiły zaburzenia adaptacyjne, jako skutek doznanego lęku i leczenia szpitalnego, to były one ograniczona w czasie, a stwierdzone obecnie trudności w funkcjonowaniu powódki nie są skutkiem wypadku, ale wynikają z zaburzeń o charakterze osobowościowym, bardziej trwałych i ogólnych, kształtujących się od dzieciństwa. Sąd ustalił także, że powódka zgłosiła szkodę stronie pozwanej pismem z dnia 15 stycznia 2008 r., domagając się zadośćuczynienia w kwocie 150.000 zł oraz zwrotu kosztów leczenia w kwocie 1.390 zł i renty po 300 zł miesięcznie. W konsekwencji sąd I instancji uznał za odpowiednią kwotę podlegającego zasądzeniu zadośćuczynienia 60.000 zł, a nadto zasądził kwotę 150 zł jako zwrot kosztów konsultacji psychologicznych po wypadku. Orzeczenie o odsetkach sąd uzasadnił poprzez wskazanie, że orzekła zgodnie z żądaniem zasądzając je od daty wniesienia pozwu.

Wyrok powyższy w części zasądzającej odsetki od kwoty 60.000 zł za okres od dnia 21 stycznia 2009 r. do dnia 8 czerwca 2014 r. zaskarżyła strona pozwana zarzucając naruszenie prawa materialnego, a to art. 481 k.c. poprzez ustalenie, iż odsetki od kwoty zadośćuczynienia należą się do daty wniesienia pozwu, podczas gdy zdaniem pozwanego winny one być naliczane od daty wyrokowania. Strona pozwana wskazała, że kwota zadośćuczynienia została ustalona w oparciu o zebrany w sprawie materiał dowodowy, a dopiero opinia biegłych wydana w toku procesu pozwoliła ustalić, że epilepsja, na którą powódka cierpi, nie jest następstwem wypadku, za który strona pozwana ponosi odpowiedzialność. Zdaniem strony pozwanej to nieugięta postawa powódki przyczyniła się do przewłoki postępowania. Apelująca powołała się też na orzecznictwo Sądu Najwyższego dotyczące początkowej daty odsetek za opóźnienie w zapłacie zadośćuczynienia, wskazując na jego rozbieżność, a w konsekwencji stwierdzając, że wymagalność roszczenia o zadośćuczynienie może się różnie kształtować, zależnie od okoliczności sprawy. Zakres cierpień powódki spowodowany wypadkiem nie był stronie pozwanej znany w dacie wniesienia pozwu, a krzywda doznana przez powódkę w rozmiarze odpowiadającym zasądzonemu zadośćuczynieniu w tej dacie w pełnym zakresie jeszcze nie istniała. W konkluzji strona pozwana domagała się zmiany zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie odsetek liczonych od kwoty 150 zł od dnia 21 stycznia 2009 r., natomiast od kwoty 60.000 zł od dnia 9 czerwca 2014 r.

Powódka wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna.

Stosownie do art. 481 § 1 k.c. dłużnik opóźniający się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego zobowiązany jest na żądanie wierzyciela zapłacić mu odsetki. Termin spełnienia świadczenia przez zakład ubezpieczeń odpowiadający z tytułu ubezpieczenia obowiązkowego reguluje przepis art. 14 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych,

który stanowi o obowiązku spełnienia świadczenia w terminie 30 dni od dnia zgłoszenia szkody i wydłuża ten termin maksymalnie do 90 dni, gdyby ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania w ww. terminie okazało się niemożliwe. Stosownie do art. 14 ust. 2 powołanej ustawy terminy te nie mają jednak zastosowania, gdy ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń lub wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego. W rozpoznawanej sprawie sytuacja taka nie zachodzi. Obowiązek zapłaty zadośćuczynienia wynika z przepisu ustawy, a wyrok sądu nie ma znaczenia konstytutywnego i obowiązku tego nie kreuje. Co więcej, jakkolwiek sąd I instancji rozważał, stosownie do zgłoszonego w pozwie żądania, zasądzenie zadośćuczynienia za krzywdę powódki związaną z padaczką pourazową oraz depresją będącą następstwem wypadku, to ostatecznie przyjął, że jedynym jego następstwem u powódki były liczne rany twarzy, skutkujące pozostałymi po tych obrażeniach bliznami. Taki zakres szkody u powódki był znany od chwili zgłoszenia szkody, a strona pozwana nie kwestionowała, że te obrażenia są jej następstwem. W konsekwencji kompensacie tej właśnie krzywdy służyło dobrowolnie wypłacone przez stronę pozwaną powódce zadośćuczynienie w kwocie 20.000 zł i naprawieniu tej samej krzywdy służy zasądzona przez sąd I instancji dalsza kwota 60.000 zł. Zakres krzywdy ustalonej przez sąd I instancji był zatem znany stronie pozwanej już po zgłoszeniu szkody przez powódkę, a ewentualne wątpliwości mogły być usunięte przez zakład ubezpieczeń w toku postępowania likwidacyjnego w terminie określonym powołanym wyżej przepisem. Okoliczność, że powódka zgłaszała dalsze, bezzasadne roszczenia nie stanowiła żadnej przeszkody do wypłacenia jej zadośćuczynienia w wysokości odpowiadającej znanemu zakresowi szkody. W konsekwencji niewątpliwym jest, że po upływie 30 dni od daty zgłoszenia szkody strona pozwana pozostawała w opóźnieniu z zapłatą zadośćuczynienia. Skoro powódka żądała zasądzenia odsetek od daty wniesienia pozwu, a data ta przypadła po upływie wyżej wskazanego terminu, jej żądanie było zasadne i znajdowało podstawę w przepisie art. 481 § 1 k.c.

Skoro apelacja okazała się bezzasadna, podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 391 § 1 w zw. z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. zasądzając je w wysokości odpowiadającej wynagrodzeniu pełnomocnika – radcy prawnego ustalonemu w wysokości stawki minimalnej określonej przez przepisy § 6 pkt 5 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.